

PAPETU

—I no et diu rès ta mare quan retires tant tart?
—No. Li dic que passo la nit amb una tia...

VIAS URINARIAS URETROL

Cura: Furgaciones,
venéreo
y demás dolencias

TISANA PUIG

1'50 ptas. caja

De venta: Segalá, R. Flores, 14.—Vda. Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75.—Salús, Fontanella, 7.—Franco Puig, Salmerón, 72.—Farmacia Dr. Ferrer, Rda. S. Pedro, 2.

Model de tapes que han sigut confeccionades en els acreditats tallers de A. Torras, S. en C.

Col·lecció **PAPITU**, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes

»	»	»	1910	.	.	.	»	6	»
»	»	»	1911	.	.	.	»	6	»
»	»	»	1912	.	.	.	»	6	»
»	»	»	1913	.	.	.	»	6	»
»	»	»	1914	.	.	.	»	6	»
»	»	»	1915	.	.	.	»	6	»
Encuadernació i tapes, per any,								»	3

CUPLETS DEL "PAPITU"

(Tercera Serie)

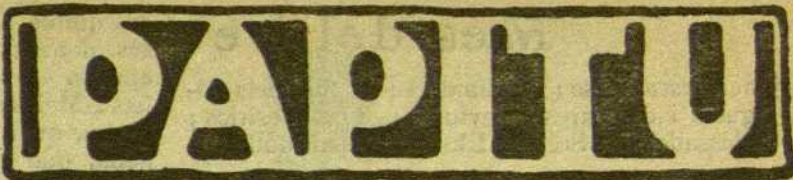
Contenint els cuplets amb la tonada de Chulapona, Chulapona.—La Española.—¡Ay, Nemesio!—Manolo, Manolo.—En el Ingenio.—Mirame, mirame.—Mi Mariana.—Golondrón.—Paso doble Gallito.—Chulapa soy.—La marxa d'Eva.—Causas y efectos.—¡Oh! el bacalao.—Le dernier tango.—La Bella Chica.—En la Verbena.—Besar no es pecado.—El último cuplé.—¡Hay que ver!—Te has caído, chaquetón.—El bueno de Guzmán.—La Rapaciña.—Vals de Maruxa.—En Mieres del Camino.—La mujer española.—Pues no es así.—¡Viva el Chotis!—La hora del té.

(Quarta Serie)

Contenint els cuplets amb la tonada de La Modistilla militar.—La Castañera.—La Chamberilera.—El Carro del Sol.—El peluquero de señoras.—La Celosa.—La Campana.—Mamá.—La lechera holandesa.—La historia de Juan Español.—Molinos de viento.—¡Viva la Pepa!—Marechiaré.—La Cateta.—La tonta de Capirote.—El cornetilla.—La Jardinera española.—La cosa más bella.—La niña ingenua.—Filosofías.—El sexo fuerte.—La que tiene más cartel.—Tropiezos.—La Duquesa torera.—La doncella.

Preu per serie; UN RAL
Primera i segona serie, agotades

REDACCIO I ADMINISTRACIO: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO:
ESPANYA, trimestre. Ptas. 3
ESTRANGER 8
Pago anticipat
Dels treballs publicats en són responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITOLOGIA DELS CINQ SENTITS CORPORALS

L'oïdo

II

Si hi ha coses que per una orella entren i per l'altre surten, n'hi ha, en canvi, que una vegada han entrat, a dintre fan el seu fet i ja no surten mai, més que en forma d'una criatureta que diu *papà i mamá*.

Sabeu qu'es això? Compreneu el misteri? Es l'oïdo—les oïdes, com ne diu en Pompeu Fabra o en Fabra Ribas, que ja no sé si es l'un o l'altre.—

L'oïdo es quelcom meravellós. De tots els orguens humans, l'orgue de l'oïdo es, serà i ha sigut sempre un orgue de raons, perquè per l'oïdo entren les paraules dolces que'ls homes dolents diem a les dones que volem que siguin dolentes, si no ho son encare.

En Maragall va escriure l'elogi de la paraula, i jo us dic que més que'l de la paraula, que al fi i al cap les paraules el vent se les emporta, hauria d'haver escrit l'elogi del que les escolta, puig les paraules tenen un valor, i no intrinsec sino extern, el valor que'ls hi dona el que les escolta i les recull per a fells-hi la mercè de que no se les emporti el vent.

Aixís com no hi ha cap cego que no estimi, us asseguro que no hi ha cap sord enamorat. Després del cabàs de les eines, que's la part genuïna del amor i el niu o la central de les passions anímiques, l'orella es l'estació receptora de l'ànima que'ns aguanta. Un sord es transforma en capó. La membrana del tímpano, qu'es com una pell de timbal tiranta i ressonant, es la tela cinematogràfica ont s'impresionen maravellosament totes les histories d'amor i d'aigua-cuit que tant felços ens fan de bell comens i que tanta molestia acaven causant-nos a tots els homes.

L'orella havia estat descuidada una colla de segles. Embadalits els homes aguaitant fit a fit els ulls o el nas o la boca de les senyores, s'havien oblidat d'aquesta parelleta de cargols rosats que

sota la brosta del pel treuen el cap arrapats a cada cantó de la cara, però, heus-aquí que un creador, un inventor, un home de pasta de Tenorio musical—i dic musical perquè va anar per l'orella—un dia que estava treballant a una dama, no content amb resseguir el camí que feia sempre tothom, tingué la pensada genial de treballar-li l'orella. De primer entuvi la cosa no li semblà prou agradable perquè, no partidari del vermouth, al tastar auricular li feu l'efecte que havia begut amargant, però, desfet l'erro—qu'era fàcil de desfer amb aigua calenta—el treball de l'orella el captivà pels resultats pràctics que li donava, i d'aleshores feu escola.

Avui en dia els que treballen orelles formen llegió i amb el temps confio que serem tots. Aquell home havia descobert intuitivament la font de riquesa sensual que resideix en l'espiral de l'orella de les dones. Després, els deductius han remarcat el fet de que ja des de la més remota antigüetat era considerat cosa sensual la costum, entre enamorats, de parlar-se a cau d'orella, costum empírica que's practicava sense pensar que'l cau d'orella aludint era un cau ont s'amagava el misteri de la carn.

Sentir, escoltar es, segons lo que s'escolta, pendrer bitllet per un viatge en catre de molles. El pare que vulgui mantenir pura i santa a sa filla, lo primer que deu fer es comprar-li uns estrenya caps impermeables, perquè quan la pobreta vagi pel carrer no senti les paraules venenoses que'ls homenots diem avegades a les dones quan el cavall boig de les sangs ens tira cosses i la melsa s'ens irrita.

Per mirar es perden molts joves, per escoltar, moltes noies. Tres paraules ensucrades l'una darrera l'altre posen pell de gallina, i de la pell de gallina als ous hi va un pas, un mal pas que no's faria si no's s'hagués escoltat. Oh, el sentit de l'oïdo!

Les dones sordes totes son honrades... Ei! si son sordes de naixensa...

Epigrama

—I doncs, Laura, lo casori
què tal, què tal, com li prova?
—Encare no he crescut gens.
—Mes, i are, què s'empatolla!
—Com que havia sentit dir
que l'home es tira la dona!...

Mes del fret

Janer; escalfintse; escalfadors; la puja dels lloguers i de altres queviures; bons desitjos; glassades; el Sol i la Lluna; bo pel mullader.

E presenta l'hivern tant refredafumudament, que avui, dimecres, dia de la sortida del nostre PAPI-TU, podem jurar que no coneixem ningú que no's trobi encostipat, refredat, acatarrat i emp...ipat. Sembla que la nostre senyora mare Naturalesa i les fresquívoles companyies del gas s'ho hagin dit. Nosaltres, com tothom, sols procurem, en aquestos dies, escalfar-nos, sigui pel sistema que sigui, des de'l del foc al de les aproximacions amb modistes, *chanteuses*, senyores, raspes i altres calorífers que encara no han pujat de preu.

La vida es un escàndol. La plaça un robo. Els sastres posen uns preus a les robes, que'ns resultaria, si fossim pràctics, els trajos, molt més baratos si ens els fessim amb pell humana, sobre tot are, que amb motiu de la guerra, el mort es

assequible a totes les fortunes. Els amos de cases, donant una proba de patriotisme mai vista, apugen els lloguers un doscents per cent. Angelets! Mal sarnasso els fassi gratar i aixís la senyora, quan vagi de part, els hi serveixi tresonada, que prou sabrien lo que's mantenir tres boques!

I si eixos mals no fossin prou, ara s'acosta el pròxim disset de Febrer, diada en que sortiran de les urnes els pares de la patria, disposats a fer-ho tant malament com els anteriors. Quin país més divertit pel que té quartos!

I aqueixa calamitat electoral passarà en aquest primer fredolic trimestre de 1918, aixís com continuarà pels nuvols la puja dels queviures.

Oh, Janer, Janer, germà gran i primer dels altres mesos!... Tants mals de cap ens reserves? Tu?... Tu, que en ton sí, compost, com es costum, de trenta un dies, guardes els noms (i podeu consultar el santoral), dels sants Almaqui, Sidorón, Topent, Mavil, Dafrosa, Marciolina, Agri-ci, Aselas, Parmenes, Isaci, Paples, Progete i Audifaci, noms, que dit sia amb tot el respecte, recorden els de les medicines, fent dubtar al lle-girho, si entrem en un santoral o bé a càl apotecari?

Què'ns reserves, Janer del 1918? Quina modista ens enganyarà?... Arrivarem al quinze amb quinze pessetes?... Els balls de disfresces ens reserven alguna aventura?... Janer, Janer, ets un esfínx, un misteri, un... pussa, doncs et calles com una ídem.

No, dels misteris, res en podem dir per avui. Dintre d'uns dies, quan el nostre candidat senyor Buendía y Gassol torni del front, pensem anar a que'ns tirin les cartes. Sí, que se'ns les tirin, veurem què passa amb la tirada. Aleshores parlarem dels misteris de teules en amunt. Avui per avui sols podem parlar dels fenòmens que circularàn des de que començà el mes dels Sants Reis, de Sant Antoni dels ases, del sant de la Pauleta i dels metges que'ns visiten.

Sí, tindrem fenòmens, segons ens acaven de comunicar del Observatori de la Budallera. Per ara i com a datos fixos, direm que'l sol, mentres duri el Janer, sortirà per la banda de la Barceloneta, cap allà les set del matí, i se'n anirà a joc per Sant Pere Martri, a quarts de cinc de la tarde. Perque si el sol sortís cap a les quatre de la matí-nada i a les set de la tarde encare ens il·luminés, Janer seria Juny (tant de bó!) i el fret, malgrat l'opinió del Govern que'ns ajuda a bé morir, no estaria plenament

- Em semblen una mica estrets.
- Dintre dos o tres dies es donaràn.
- Doncs ja tornaré dintre dos o tres dies.

justificat. Referent a la Lluna, sols podem consignar que, en vista de que tot va pels nuvols, cap a fi de mes la Lluna actual serà substituïda per la de Valencia. Per la sortida de la Luna, actualment en rès podem guiar-nos. Abans, pel Janer, coincidí la sortida d'aquest astre amb la dels fanalers de la Catalana i del Lebón, però ara *se acabó el carbón!* Això vol dir que sols ens guiarà el guaitar, de tant en tant, enlaire.

Respecte a temperatura, no'ls hi direm que farà fret, perquè després de les glaçades ocorregudes, de les neus, de les plujes, i del fanc, que encara es veu per la ciutat comptal, fora pretendrer pendre'ls la *crinière*, que diuen els clàssics.

L'únic que podem assegurar, es que'ls aiguats tornaran a reproduir-se, en vista del èxit obtingut darrerament, i que la pròxima vegada els rius que no estiguin orfans sortiran de mare.

Aconsellem als llegidors allò de que parlavem al començament: l'escalfadura per anar endavant, sigui com sigui i amb qui sigui, que'l fret no admet raons de cap mena, lo mateix que les querides. Escalfint-se lo més aviat possible, menys amb la constitució del Ajuntament, l'elecció d'Arcalde popular i altres ximpleries per l'estil.

Ens aconsellà un amic nostre, que a falta de cremar carbó, vinga llenya. Per a secar-se de les mulles, diuen que tant bé va com cal fer foc amb serradures. Son molts els que les utilitzen.

Ja ho saben, doncs: després del mullader, vinguen serradures. I no es refredin.

Qüestió de vista

En Ton, pastor, estava disgustat. Per més que buscava i rebuscava no trobava la cabra que se li havia perdut. Al fi, cansat de girar la vista per tot arreu, s'enfilà a un arbre per a veure si des d'allí dalt veuria la cabra extraviada.

Amb això s'assentaren dessota l'arbre en Jaumet i la Felícia, dos tendres casats de poc i, com es natural, enjogassats...

Creient-se sols, començaren a jugar i a mirar i a dir lo que veien:

—No li agrada aquesta cervesa?

—No, put a rancia.

—Mira quins melonets!

—Ai, quines maduixes!...

—Guaita quins pebrots!

—Mira quina figa!...

En això, el bó d'en Ton tregué el cap per entre el brancatge i preguntà amb tota la bona fe:

—No veurieu pas una cabra que se m'ha escapat?

El matrimoni de fresc apretà a correr.

AVIAT sortirà el gran extraordinari dedicat a la simpàtica

GENT D'AULA

Tres premis als millors treballs de barrila «sobres» la papitesca gent que apren, ensenya o fa veure una de les d'ugues coses.

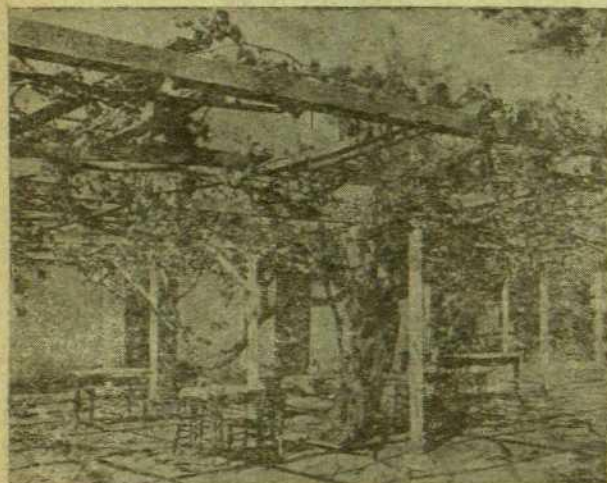
DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias heterodoxas y garantizadas que nuestro concupiscente corresponsal guerrero señor Buendía y Gassol nos envía desde la meseta porque tiene mandra de ir al frente.

Nota: — Celebraría—asi nos lo dice Buendía—que el año nuevo os fuese bien bien sin males de cabeza ni rompe cuellos.

Jueves, 3.—Ya se acuesta el día de los Reyes. Ya cale que pongáis el zapato al balcón a ver si se acuerdan de la grimegial clase papitista. Un servidor, que no bada y la sabe muy larga, ya les ha hecho la carta. Hay para alquilar sillas. ¿En que se parece al señor Pich cuando hace aguas menores a una mujer muy pequeña? En que ¡pig-mea! (Rían un pedazo.) Hoy ha nevado que parecía que lo diesen. Estamos a 78 bajo cero a golpe de ojo. Ayer escupí y el veterano hizo ¡tinc! en el suelo. Se había helado por el camino. ¡Brrrr!...

Viernes, 4.—Pues, sí: en la carta les pido a los Reyes un gavadal de cosas, pero me semeja que me darán pata, pues un servidor no tiene leche y todo le sale cabeza abajo. ¿El colmo de un ladrón? Que lo condenen a tres días de cárcel en verano en que los días son más largos. ¿Qué sabéis de la guerra? Yo, ni así, porque con este taro no salgo del piltre, pues no quiero que el hado me haga morir helado. Soy fredolico, ya os lo diré. ¿Es de buena verdad que el Tivoli va a Casa Tapones? Permitid que me haga un

panzón de reir No lo creo. O sino, ya me lo sabréis decir...

Sábado, 5.—Esta noche pongo mis zapatos al balcón. Si los Reyes me dan un Miguel, me hago radical. Porque un servidor no les pide pañías ni flavia, sino cosas muy habladas, como son un canario flauta, un rollo de pianola, no ver más

a la Maja de Rumbo, que Iglesias no se repiesen, etc. Yo creo que no serán tan caras de aquello de hacerme quedar a las cajas. Bueno. Ahora a ver si saben el colmo de un herrero. ¿No? Pues no saber trempar. Aquí va o viene el retrato del auto de Mr. Trotsky mientras le decían la buenaventura. Es de aquello más interesante y epigramático. Recados a Jaime Borrás, el fdo-lo badalonino.

Domingo, 6.—¡Vatúa nada mundo, que hay para tirar el sombrero al fuego, pues cuando uno

está de pez todo le sale cabeza abajo!... Afigúrense que pongo los zapatos al balcón y hoy de buena mañana saco nariz y me encuentro sin zapatos. Se ve que los Reyes son muy sudados, pues es una mala pasada esto de dejar sin par a un talento como yo. Luego la portera a madriguera de oreja me ha dicho que los

vecinos de arriba me los habían hecho correr. No sé si enfadarme, porque hace mucho frío y cuesta muy calentarse las sangres. ¿Saben Cambó? Ha estado seis días sin viajar ¿Que no? Palabra. ¿Que os creéis que os ensarrono?

Lunes, 7.—¿Qué es lo primero que entra en misa por las mañanas? La llave. ¿Y en que banda no puede tocar nunca el mingo? En la Municipal. Hoy la he hecho pedar con Ventosa que tiene unos proyectos espatarrantes. Nada menos que piensa engiponar un Real Decreto para que todo nabo valga cinco. Es una pensada, ¿verdad? Yo le he felicitado y le he pedido un duro. ¡Pero ahora caigo que luego le deberé cinco! ¿Aun no saben nada de la guerra? Por aquí se dice que la paz no tardará si viene de seguida. Yo, como soy forastero, no quiero decir ni un mote. Recuerdos a Puig y Catafalco y al bueno de Morales Pareja, que se verá un tipo...

Martes, 8.—¿Saben qué han traído los Reyes a la gente de estos andurriales? A Romanones un juego de la Aduana. A Dato, un tarro de cold-cream. A Melquíades, un Nicanor tocando el tambor. A Lerroux, un compromiso electoral. Al marqués de Camps, el Calendario del Payés. A Ventosa, carbón (¡tira pececito!) A Rodés, una casaca un pedazo más estrecha que la que gasta. A La Cierva, una caja de soldados. A Giner de los Ríos, un sobrino alcalde. A Buendía y Gassol, un mico. ¿Y a vosotros?... El colmo de un policía es agarrar un resfriado. Recados a Mesejo, que vestido de rusa hace aborrecer el sexo.

Miércoles, 9. — ¡Vaya, basta de romances! Mañana salgo para Francia, pues no está ni así de bien que me rasque la pampa por aquí mientras hay bullanga bélica y conflagrativa. Iré a París a interviuvar a Clemenceau y Pichon. Así de un tiro mataré a dos pardales. Será un tiro de pichón. ¿En qué se parece un tranvía a un cura? Rumiad y ya me lo diréis otro día, que yo no lo sé. ¿Sabéis Ferrer y Vidal? Aun no ha hecho nada. Ahora se fija. ¡Ya veréis, ya, cuando se destape. Recados a Emiliano y a Vila Marieta y que a ver qué pagan...

daltabaix tant fort que comparagué la mare tota esverada.

—Què passa?

—Que li he explicat el descuit que vaig tenir amb el sacristà, i ara no'm vol.

—Tonta, més que tonta! Si jo hagués contat a ton pare els descuits que he tingut, ja m'hauria deixat.

El pare, al sentir això, va sortir del amagatall i dirigint-se vers la porta, exclamà:

—Un altre que s'en va a Caracas!

Carinyo de pare

En un recó de sa dolça llar, temple del amor, castell d'il·lusions immaculades, estava el pare Bonafé meditant el pervindre de sa filla, tot just a punt d'enmaridar-se. El bon pare, que coneixia sobradament al seu futur gendre i savia les calitats d'home que adornaven a aquell bordegàs, tenia por per les hores amargues que esperaven a sa filla en la nit primera de sa nova vida.

—M'amagaré sota del llit, i al primer gemec que faci, surto i li obro el cap.

Efectivament; després del casori el pare Bonafé va amagar-se disposat a no deixar sofrir a la seva filla, quan poc després varen entrar els dos casadets a fruit de les plascentes hores de la lluna de mel.

Tot d'un cop, quan el noi començà a petoneijar-la i a fer-li les carícies de reglament per a entendrir-la, ella començà a plorar amargament.

—Què tens?

—Ai, Cirilo; no t'he goso a dir!

—Què tens, digues?

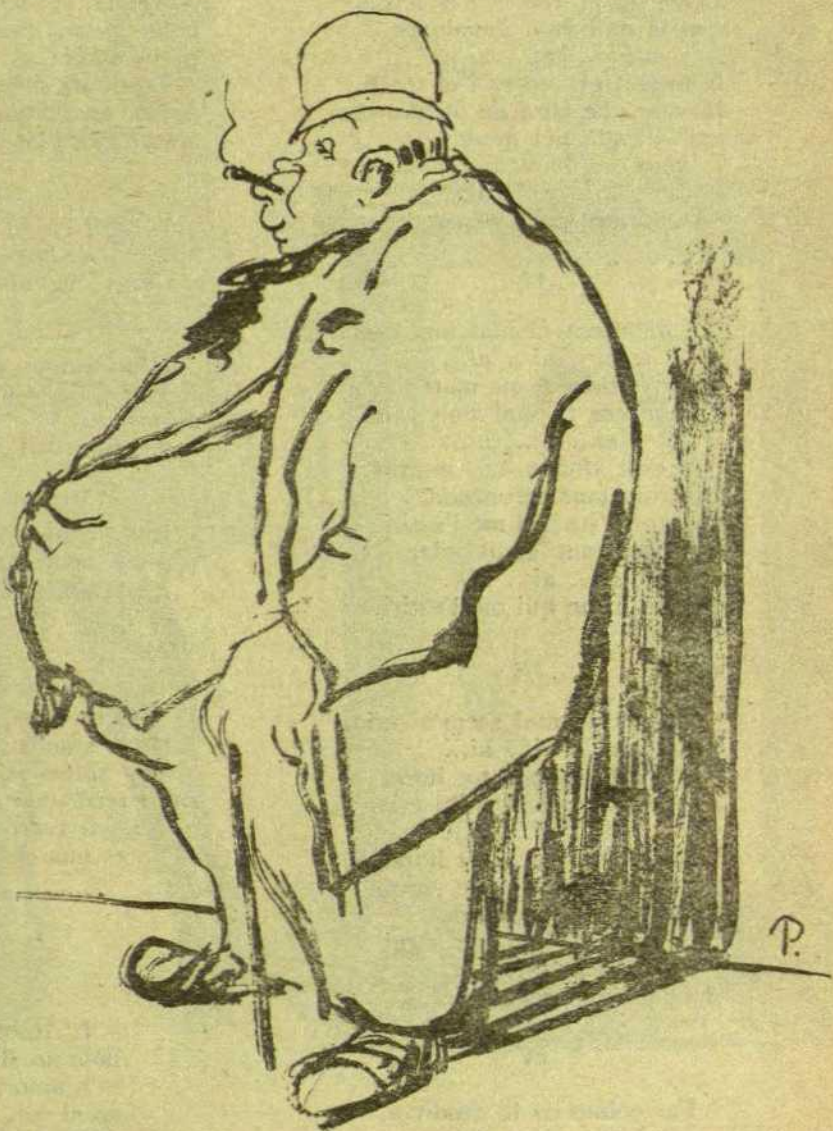
—Que una vegada vaig tenir un descuit i...

—Llamp de Deu! No parlis més. M'en vaig a Caracas.

La noia prou demanava perdó, però el xicot se sentia ofès. Vulgues no vulgues estava decidit a fugir ben lluny. Va haver-hi un

PENSAMENT

La dona, als vint anys, es un aperitiu; i als seixanta, una purga.

—Jo ja tinc el ventre plè. Are, la dona que busqui qui li ompli.

CUPLETS

Ai... Ai... Ai...

Música de la popular cançó americana Ay...
Ay... Ay..., creació del estupendo tenor Tito Schipa.

Al fer la lletra en català hem pensat amb el papitesc Pepe Marqués, creient que si la cantés tindria un èxit més gros que'ls que acostuma a tindre, per grossos que'ls tingui el simpàtic pagès.

I

Em fa molt mal l'espinada,
ai... ai... ai...
la melsa, el ventre i el fetge.
Em fa molt mal l'espinada,
ai... ai... ai...
la melsa, el ventre i el fetge.
Ja veig que haré de fer dar-me
una mirada pel metge.
Ja veig que haré de fer dar-me
ai... ai... ai...
una mirada pel metge.

II

També em fa mal una cama,
ai... ai... ai...
que està donant-me martiri,
També em fa mal una cama,
ai... ai... ai...
que està donant-me martiri,
i la tinc tant arronçada
que no hi ha qui me l'estiri.
I la tinc tant arronçada,
ai... ai... ai...
que no hi ha qui me l'estiri.

III

Al nas un mal se m'hi cria,
ai... ai... ai...
i està rajant-me a tot hora.
Al nas un mal se m'hi cria,
ai... ai... ai...
i està rajant-me a tot hora.
La punta sembla que sigui
el bec d'una regadora.
La punta sembla que sigui
ai... ai... ai...
el bec d'una regadora.

IV

Per colmo de la desdita,
ai... ai... ai...
a més dels mals que nomeno.

Per colmo de la desdita,
ai... ai... ai...
a més dels mals que nomeno,
haig de deixar que m'apliqui
el siscent sis un galeno.
Haig de deixar que m'apliqui,
ai... ai... ai...
el siscent sis un galeno

En *La Vanguardia* del dia primer d'aquest any s'hi llegeix un anunci dels balls de disfressa que donen els senyors Aurigema i Cañadó al Novetats, i després de fer la resenya de diu balls, *rosa, azul, gloria*, etc., etc., posen els preus aixís:

Título de caballero con dos señoras, 5 pesetas.
Es coneix que aquests senyors no els deuen costar gaire les senyores, perquè les regalen...

Llegim en *El Eco de Bilbao*:
Cerca de la estación X ha sido robado un tren.
Carai, màquina i tot?

D'un anunci de *El Diluvio*:
Marido y mujer necesitan un caballero para dormir.
Ai, Senyor! A quin temps havem arribat!

Rétol d'una sastreria de Gracia:
Gran sastreria.
Especialidad en trajes.
Si qu'es cosa rara això d'un sastre que faci «trajes»!

Una de bona.
De la sesuda *Vanguardia* del 4 del corrent:
San Salvador, 3. — Los periódicos dicen que en el terremoto de Guatemala perecieron lo menos 2,500 pesetas.—Havas.
Ya es una desgracia, ya!

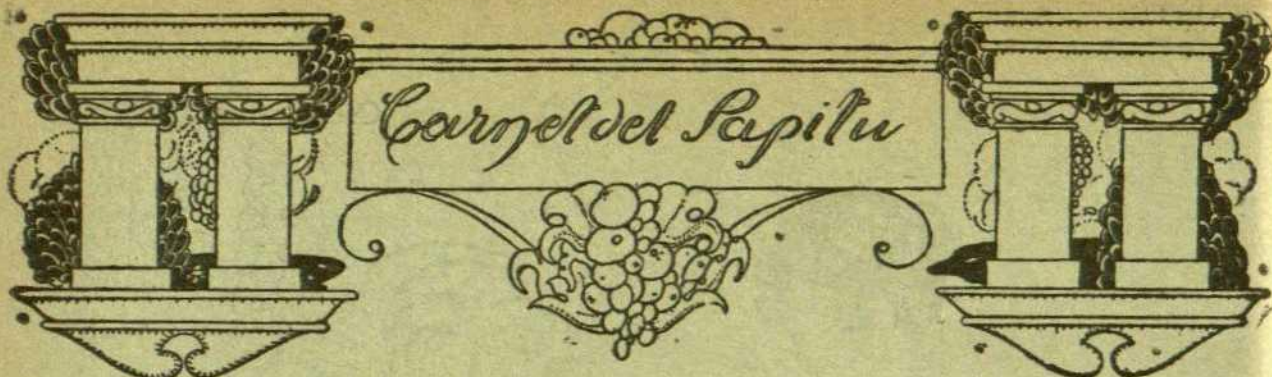

Epigrama

L'Ambrós, que's un cap de brot,
deia un dia a sa estimada:
—L'amor, quan entra de cop
en el cor, no hi sol fê estada;
però si entra poc a poc...
l'amor es de més durada.

—Que vol que li fiqui a n'el paquet?
—Fiquimi no més la punta.

Avui volem parlar de la «Celita»,
la colossal estrella del «Pompeya»,
una artista rumbosa que'ns recreia
perque balla la *rumba cubanita*
amb gran prossopopeia,
i als homenots excita
quant els devants belluga, la xaveia.
Tanta força motriç té a la pitrera

que no serà difícil que algún dia
amb cop pectoral, la punyeflera,
mentres balli i rumbegi amb gran follia,
al que toca la berra
li faci caure l'instrument a terra.
De la Celita, el pit bellugadiç
no sols vibra al ballà el ball favorit,
que també es mou, sentint-se molt feliç,
quant canta les cançons del gran PAPITU
«Sa Magestat el Dèbil», «La Juanita
Capsera» i «Poca pena» va cantà
l'altre nit la Celita,
sentint el patriotisme català.
Salut! amiga nostra,
perque amb això es demostra
que s'aixampla el teu cor noble i ardent,
tot plé de sentiment
per la terra estimada,
i com més se t'aixampli, et fem present
que't tindrem més gravada
tots els que t'admirem, al pensament.
La joia que sentim es infinita,
el triomf de l'ideia es va atancant;
que visquin el PAPITU i la Celita
i visca Catalunya forta i gran!

Comentaven l'altre dia
el nomenament de l'alcalde,
en un cafè, dos subjectes
qu'en harmoniosa parlaven,
i l'un va di: *Es de mi agrado*

la persona designada,
puesto que alcaldes «Morales»

son los que nos hacen falta.

Els nostres deportistes
volen portà al Congrés cinc diputats;
això no es una broma papitesca,
la *sesuda Vanguardia* ho publicà.
L'idea confessem qu'ens entusiasma
i desitgem qu'es pugui portà a cap,
puig seria molt útil per la patria
tindre representants
que fossin futboleros, per exemple,
que son gent que, per regla general,
tenen la força molt desenrotllada
i si arrivés el cas,
a puntades de peu, ells que hi son pràctics,
podrien expulsar

del Congrés als polítics *pasteleros*
que s'ens estan... rifant.

Fou la setmana passada
quan va tindre lloc el fet;
tota una *granja* cremada,
redeu, quina mala llet!

BOIRA

Els futboleros, el passat diumenge varen tenir la mala. No varen poguer empassar-se ni un trist shoot, ni un modest «apostrofe» al senyor del pito. No va poguer-hi haver el mullader de cada festa per culpa de massa mullader, doncs el temps estava de boira i l'humitat s'et ficava fins a la trinxa dels calsetets.

Are vostès facint-se el càrrec de com un servidor, que's cronista «conscient», podrà quedar com un home dels que queden bé, sense pilota, sense gresca marítima i sense tennis, doncs el mar estava més cremat que'n Gimeno quan els seus reben i les pistes del sport bi-sexual invitaven a més d'una caiguda, cosa força lamentable, doncs no es cosa gens ben vista la caiguda d'una senyoreta.

No més els atlètics varen bellugar-se de bon matí a can «Barcelona». Allí en Casas va fer cent metres enboirats, com un cos gran, i en Tangermans va caminar molt per a no moure's del lloc, i en Muguera, d'allà dalt, va guanyar sense guanyar a ningú, i en Baquer va saltar, i en Cinsola va tirar el disc, i en Trabal va fer un discurs de deixe'm encendre.

I rès més, que convé quedar-se amb ganes en espera del àpet del dia tretze, que serà un sopar de duro. «Espanol» i «Barcelona», ja cal que preparin el ventrell!

Fillets meus, i que «cuesta» de pujar la ídem! Hi ha teatre que ni *claque* troba per animar el local. L'altre dia, a un teatre paralelístic erem vint espectadors, no sé si d'arròs o dels pugillants...

Els del Liceu mantenen el «puntillo» amb *Hamletos* de menor quantia i *Manons* baratetes. La gent dels palcos pot garlar tota la nit i la qüestió es anar tirant.

Al Romea—d'ont ha fugit l'Ignaciet per raons que sabem i no volem dir—s'entretenen amb una novetat: *Tal hi va que no s'ho creu*, d'en Vidal i Valenciano... A darrera hora han estrenat un poema d'en Sagarra, que encare no havem vist. A veure si ajudarà a pujar la rampa.

La Amalia ha anat a Eldorado, doncs diu que al Tívoli s'hi encostipava cada nit. Ah! I que consti que'l públic encare ignora lo què vol dir allò de «maquietista». L'altre dia un pagès del poble de la dida va anar-hi creient que feien jocs de mans...

La Fuentes ha fet el seu benefici al Tívoli amb un plé que n'hi havia per tapar. Per molts anys.

Al Novetats, en Borràs fa de rector de Vallfogona, i al Nou han plegat per a tornar-hi.

I rès més que valgi la pena.

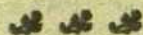
CANTARS

L'adroguera del meu cor,
qu'es morena, guapa moça,
ressalada i riallera,
té la rosquilla molt dolça.

Quan ta boca riallera
comença, hermosa, a cantar,
alsa el cap ma *cadenera*
per a poder-te escoltar.

Ets pitera, molt pitera!
i que n'es de gros ton *dot*!...
Sempre et fuig de la cotilla
quant saltirones un poc.

Que m'agrades, vida meva,
quan surts al matí al jardí,
perque no portes cotilla,
ni polvos, ni rès postic!

Caçat al vol

L'escena en la Plaça de Catalunya.

Sentada en un banc, una dida alimenta a una criatura.

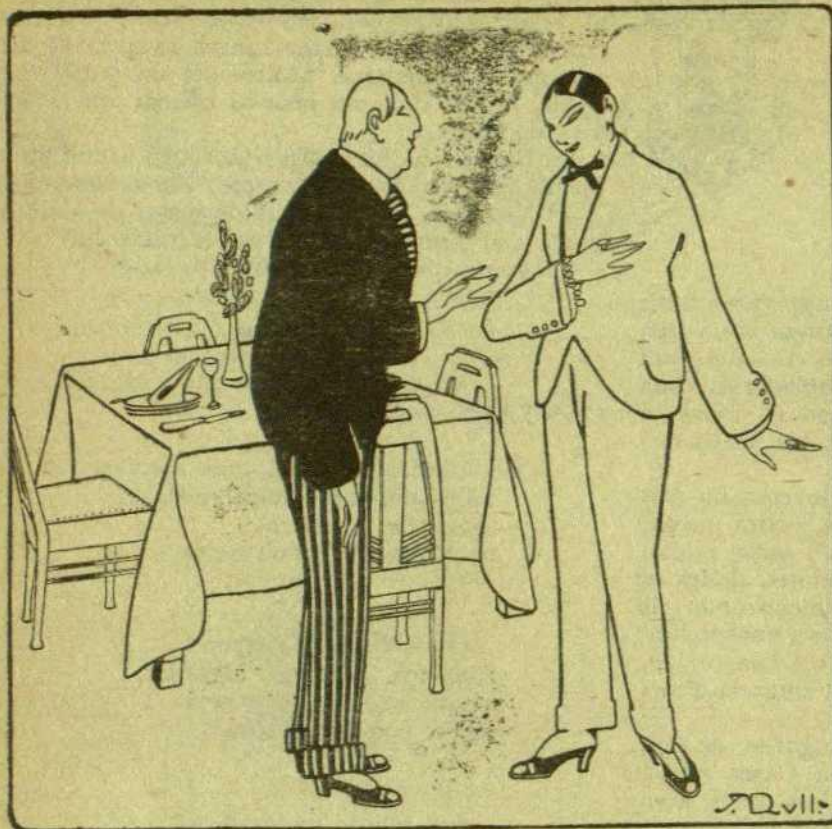
Pel seu davant passen dos soldats i després de miràrsela l'un diu a l'altre:

—Mira que hi ha gent ben mal agrada en aquest mon!

—Per què ho dius això?

—Veus aquella dida?—diu el primer.—Jo li vaig donar la carrera i ara ni em saluda.

—Jo soc molt pataté. Em daleixo per les patates.
—Doncs jo per les cols. Soc un colé.

Psicologia del ball

I

'estiu passat els noctàmbuls passarem per una crisi de desorientació. El Lion tancat, l'Eden tancat, l'Alcázar fent reformes, l'Ideal Room no volguent ésser menys. Ont anar, els que no podem permetrer-nos el luxe d'encauar-nos a Mollat o a Sardanyola per a fer el caca i dir que estavem a fora, ont anar a pendrer la llimonada benefactora, el *mantecado* consolador, el *cocktail* que fa oblidar la torradora? Sols quedava en peu, com a estrella salvadora, un establiment, *norte y guía* del corrido, aquell Excelsior que les nenes *bien* confonen amb el cine de la Granvia i que fou per a nosaltres en aquella ocasió una espècie de Xalet Refugi del Ull de Ter.

Però, què fer les festes fins a les set del vespre? Un servidor va pensar en fer-se soci d'una Societat de ball.

—Te moriràs de fàstic—vaig pensar—però al menys coneixeràs gent nova i faràs articles. Al cap d'avall, sempre val més ocupar-se de concursos i d'acadèmies, i de si aquest ho fa millor que l'altre i dels punts que fa en Pau i les voltes que dona en Pere que no pas de bastons de

senyora, poso per ximpleria.

Començo, doncs, per *La nena que va amb la mamà*.

Es modista o dependenta. Quan no va al Foment o al Iris, passa el diumenge al cine Royal, al Doré o al Poliorama. Es raquelófila i li agrada la Goyita. Balla de bona fé. La faràs feliça amb l'emoció d'un tango; et serà fidel si li ensenyes un punt de fox-troot.

Té una admiració per a la Conxita que ha vist al Iris. Què no donaria per a sapiguer com ella! Quan li van dir qu'era una dona de cabaret, ella no va sentir-se escandalitzada, i li va perdonar, ja que sabia fer aquelles monades amb els peus. Fins va trobar-la més maca que ella, que ja es molt en una nena de sa casa, però maqueta i consegüentment presumida.

Perque tant ella com la seva mamà—molt senyora nostra—son de bona fé, encara que no ho sembli. Es una nena que cerca, pura i simplement, xicot. Als dos diumenges que li hagi pagat el ram, la mamà, si hi ha poca gent,

et farà seurer al costat de la nena, i aquesta et preguntarà si coneixes els professors, et dirà que li expliquis lo que son els cabarets, quí es en Simarra. Luego, dissimuladament, mirarà de que li diguis de què fas i quàn guanyes, i aquell dia que tu no hauràs perdut el temps i l'hauràs acompanyat, amb la mamà, a casa seva, s'ingeniarà a fer-te sapiguer que treballa a la Granvia i que a tres quarts de tres passa per la Plaça d'Urquinaona.

Mes, per molt corrido que siguis—i suposo que ho ets bastant—no't pensis treure'n res. Tindràs un passa temps, podràs permetre't el luxe de ballar amb dona propia, com diuen a les societats, però no passaràs d'allí. Ella es de bona fé, però té vint i tres anys i experiència. Ja ha tingut varis xicots. S'hi han fet un fart de ballar, d'acompanyar-la a casa seva i al taller, i al final s'han desanimat. No han lograt sino algún discret madrugueix, alguna brometa verda a cau d'orella. Rès més.

Ni un trist petó, com diuen a les noveles decadents.

La passió pel ball—i en té molta, com a noia sencilla que és—no la farà mai rodolar pel mal camí. Ella ja somnia devegades amb un ballari com aquell que va anar amb una professional a ballar un rag-time a la Societat. Però no, sa honra abans que tot. Ella no farà el cop de cap.

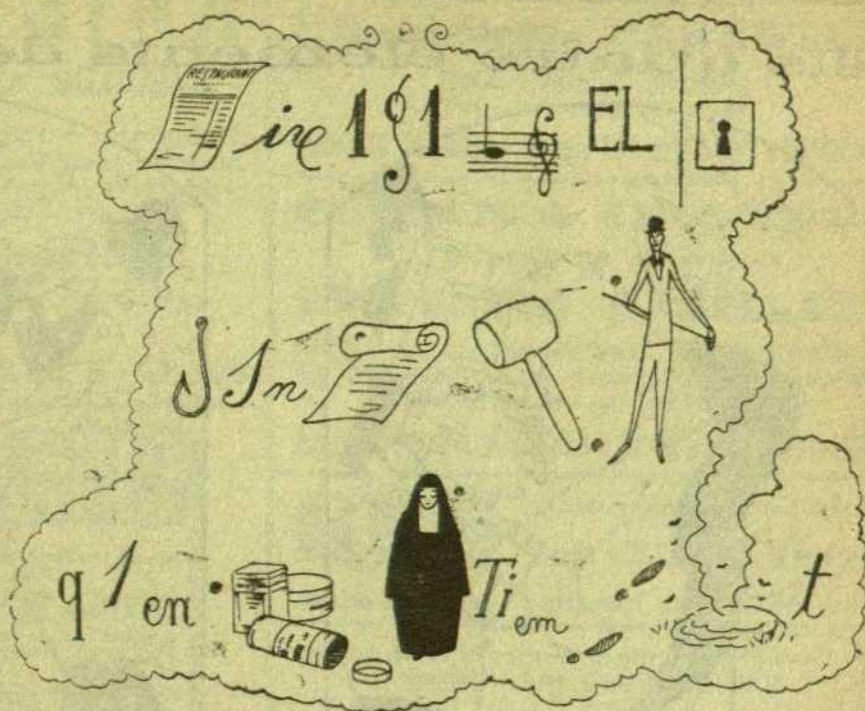
—Mai aquest mot ha sigut més exacte qu'en aquest cas. — Es massa noia de sa casa. En Linares Rivas si ballés el tango—que ho ignorem—hauria fet ja amb ella un drama de tassis.

Sa virtut no morirà als braços de cap corri-do. Segurament s'entregarà cap als vint i cinq anys pura de còs, encar que un xic madrugada, a un xicot d'aquells que se'n van a dormir a les deu, que sols surten els dissaptes fins a les dotze, que el diumenge van a la Societat. Ella s'hi casarà perque es un xicot serio, que guanya noranta pessetes fent de dependent i que té dues centes pessetes a la Caixa d'Estalvis.

Però aquí ens deturem. El xicot de la nena que va amb la mamà mereix un article apart i li dedicarem la crònica vincenta.

GEROGLIFIC N.º 110

SOLUCIO DEL GEROGLIFIC NUMERO 107

Si les dones et fa-n-p-o
po-set lo qu'em po-se jo.

Un equivoc positiu

En Ramonet i en Bernat,
que dormen junts, diu que ahir
ais i gemecs van sentir
a la cambra del costat.
I digué en Bernat:—Sents, tu?
deuen treure algú del mon.—
I va respondre en Ramón:
—Jo crec que hi posen algú.

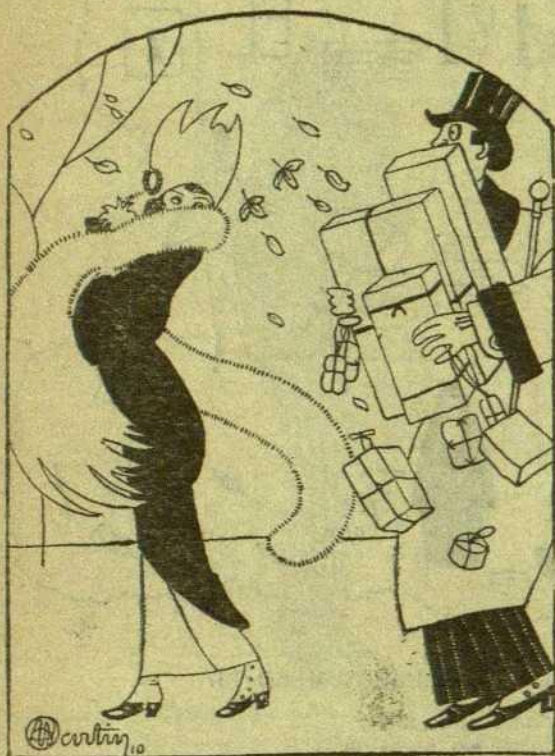

Portfolio: La xafarderia s'aprofitarà. Lo altre va com una seda.—*Un K. Len D. Fased etc. etc:* Ja s'ha dit farà uns vint anys. Ja'ven si es vell.—*Un que fa 20 anys que no etreta, etc.:* Aprofitarem els celmos.—*Rim Valencià:* Es poc papitesc, ¿no li sembla?—*Gertrudis:* Ja ho crec! Mes tindrà que molestar-se venint-lo a buscar.—*Un galeno:* Si ens hi cap amb molt de gust.—*Aleina:* Vagi enviant que mirarem

de ficarni algú.—*K. Rall P. Lut:* Ho guardarem per si ens fes falta.—*Bufa 58 y 59:* Com sempre, a l'hora. I aquei nom que varem demenar-li?—*Tot Bollet:* Ja s'ha publicat i ho sentim perque están fets amb «salero».—*I. H.:* Aprofitarem un qüento. Lo altre, no pas per are.—*Xep:* Es poc interessant i pot ser faria posar trist al que ho llegís...—*Sigaleta:* Angela Maria.—*Flirt:* Pot anar enviant que ho xafa bé. Aprofitem quelcom i n'esperem més.—*Bufa:* Bonica la xafarderia i bonic el qüento. Tot ho té bonic vostè.—*Ciro Lucio:* Vostè ens omplirà el rebost!—*Baró de Trenca Fils:* Anirà perque es molt bonic.—*Pitusa:* No fa pas per casa, minyó.—*El de la llet:* Miri: hi ha coses que quant més se remenen més s'enverinen, ¿sap?—*Jofre núm. 6:* No sabem de què ni de quí ens parla.—*Roqueta Maca:* De conformitat i apúntisen sis.—*Bé negre:* Romansos.—*Un K. Rall Ot:* De quant ensà, jove? Ves a nosaltres qu'ens conta.—*Pi Xifreda, Loco, M. S., San Trait, Rabanera, Rip Rap, Sipla Verda, Lotus, Nas d'Escandol, Sòmnas i Sancti de Guini:* Endevinat.—*La del 59:* Al còve. No ens fá'l pés.—*Miqueleta:* Ai, filla! Passi per casa que ja ens entendrèm.—*Ric Rac:* No grapeigi, que devegades s'hi guanya una pallissa. Es un bon consell.—*K. K. Dolsa:* Anirà al extraordinari estudiantil que valdrà més que'l carbó.—*Riseta Vaquera:* Ai, sí!—*Cigaló:* S'aprofitarà i es remereia. Ja'l trobarèm a faltar.—*M. Porta. Maco:* Del dibuix no n'havem tret l'aigua clara.—*Mary C.º N. A.:* Tot anirà com una seda.—*Montanya:* Ho guardem per un si d'acàs.

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

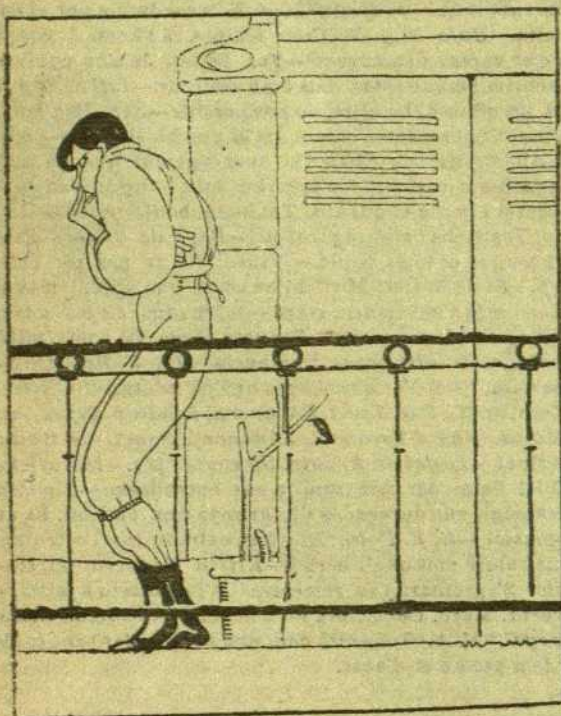
Els quatre elements del hivern

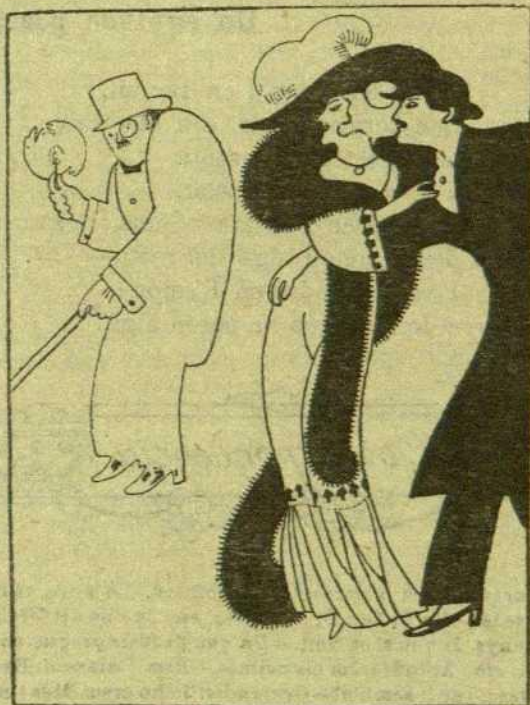
EL VENT

LA NEU

EL GEL

LA BOIRA

AFRODISINA

Tintura madre del Dr. GILQUENS

Especial pera combatre la debilitat intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós; sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi.

Preu 5 pessetas

De venda: Farmacies i Centres de especifics

Agent dipositari:

JOSEP ESCUDER. - Passeig de Sant Joan, 81 - BARCELONA

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per croniques i rebel·des que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE

Es curará per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'aixó. Venda a 4 pessetas caixa. J. VILADOT, Rambla de Catalunya, 86; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14; FARMACIA GELART, Princesa 7 i principals farmacies.

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC

Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) - BARCELONA

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de especifics

606

Al alcanç de totes les fortunes

Pell - Sífilis - Veneri

Rambla del Centre, 7, principal, de 6 a 7 (economia)

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Carrer de Ferlandina, 5, tenda — BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMÀ

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de **Sport.**

Motocicletes y Side cars «SUN»

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisarnic Martí - 3 ptes. frasc

El més econòmic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmacies, i

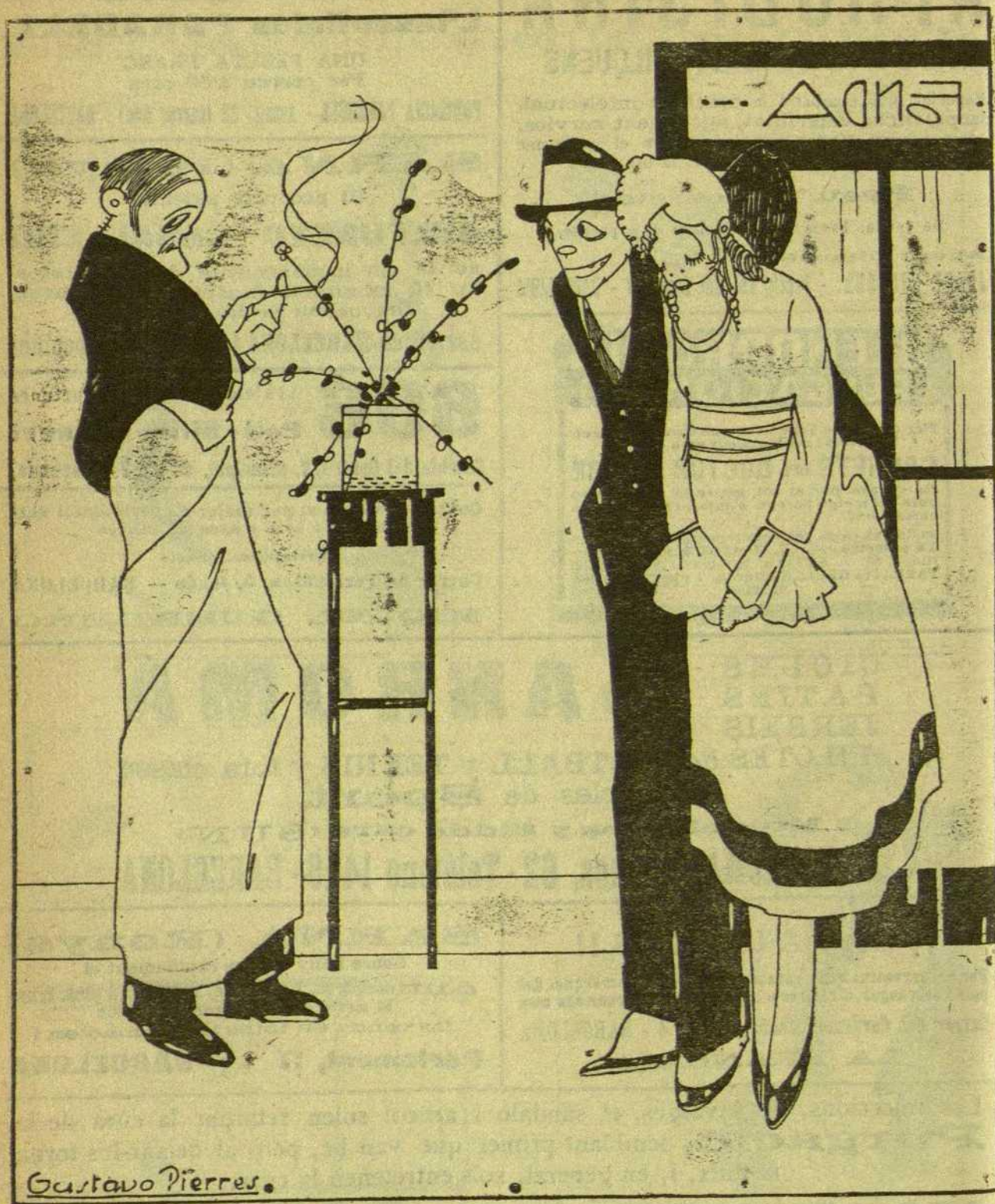
Parlament, 17 i BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **Purgació**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL
en pocs dies se logra la curació completa

II 27 ANYS D'EXIT II

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

Gustavo Piérrès.

El cambrer.—Que volen quarto de tres pessetes o de duro?
 La parella.—Quina diferencia hi ha?
 El cambrer.—Dugues pessetes.